

Miljödepartementet
103 33 Stockholm

Remissyttrande över promemoria avseende effektivare identifiering, beskrivning och bedömning av miljökonsekvenser (M2012/2031/R)

Skogsindustrierna är massa-, pappers- och den trämekaniska industrins bransch- och arbetsgivarorganisation och företräder ett drygt 50-tal massa- och papperstillverkare inom 23 företag/koncerner och ca 125 sågverk i ca 65 företag/koncerner. Värdet av exporterade skogsindustriprodukter uppgick 2011 till 128 miljarder kr.

Skogsindustrierna har beretts tillfälle att lämna remissyttrande över promemorian om effektivare identifiering, beskrivning och bedömning av miljökonsekvenser. Inledningsvis ger Skogsindustrierna en sammanfattning av de huvudsakliga synpunkter som föreningen har på förslaget till ett nytt 6 kap. i miljöbalken med följdlagstiftning. Därefter följer yttrandet promemorians disposition och synpunkter lämnas avsnitt för avsnitt. Avsnitt 6 avseende planer och program kommenteras inte eftersom det främst berör kommuner och offentliga aktörer.

Sammanfattning

Intentionen att minska byråkratin kring miljökonsekvensbeskrivningar och att begränsa kravet på upprättande av miljökonsekvensbeskrivningar till de fall där det är befogat är lovvärd. Tyvärr måste Skogsindustrierna konstatera att utformningen av kap. 6 dock inte ger den förenkling som är önskvärd. Kapitlet har svällt till att bli det största i balken. Reglerna har dessutom blivit krångliga och svårtillgängliga, trots att man vid utformningen av lagtexten haft en pedagogisk tanke att följa själva hanteringen i kronologisk ordning.

I sak anser Skogsindustrierna att det är bra att vissa verksamheter helt ska kunna fritas från kravet på att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning. Hur många det verkligen blir återstår dock att se, varför betydelsen av ändringen inte går att värdera i dagsläget. Vidare är det bra att verksamheter som inte kan antas medföra betydande miljöpåverkan inte skall åläggas att upprätta någon miljökonsekvensbeskrivning. Det är dock olyckligt att dessa verksamheter ska inta någon slags mellanställning mellan de som inte kräver miljökonsekvensbeskrivning och de som kräver en sådan beskrivning.

Skogsindustrierna anser att det inte krävs något samråd för att bedöma frågan om betydande miljöpåverkan. Det borde räcka med att tillsynsmyndigheten/länsstyrelsen får ett underlag från verksamhetsutövaren som man kan grunda sitt beslut på. Myndigheten bestämmer själv om det krävs remiss eller inte. Det är viktigt att detta led i processen inte överbyråkratiseras så att beslutet kan tas förhållandevis snabbt. I annat fall torde det i många fall vara mer rationellt att hålla ett vanligt samråd och upprätta en miljökonsekvensbeskrivning. När det gäller beslutsunderlaget i dessa fall finns det ingen anledning att ansökan ska kompletteras med samrådsunderlag/underlag för beslut om betydande

miljöpåverkan samt eventuell komplettering till denna handling vid sidan av ansökan. De fall som inte här ansetts medföra betydande miljöpåverkan bör behandlas på samma sätt som de som redan från början inte ansetts medföra betydande miljöpåverkan, d.v.s. beslutsunderlaget bör motsvara gällande 22 kap. 1 § MB med undantag för miljökonsekvensbeskrivningen.

När det gäller innehållet i en miljökonsekvensbeskrivning bör det tydliggöras och koncentreras utifrån artikel 5.3 och bilaga IV i MKB-direktivet. Den lagtext som presenterats i förslaget är mycket svårtillgänglig och komplicerad. Det bör då också tydliggöras vad en miljökonsekvensbeskrivning alltid ska innehålla som minimum.

Beträffande reglerna som riktas till beslutsmyndigheten bör de föras till 22 kap. dels av systematiska skäl dels för att avlasta sjätte kapitlet. Detta gäller även frågor om planenlighet, som är en förutsättning för att få tillstånd och uppgifter om vad som förevarit under samrådet, vilket redan regleras i 22 kap. 1 § 3.

En förenkling borde ha tagit fasta på den möjlighet till integration av miljökonsekvensbeskrivningsförfarandet och tillståndsprövningen som det pekas på i artikel 2 i MKB-direktivet. Promemorians förslag innebär att vi fortfarande har två processer ovanpå varandra. Allt samråd hade i princip varit möjligt att integrera i tillståndsprocessen och endast prövningen av frågan om betydande miljöpåverkan hade behövt avhandlas tidigare.

5 kap.

Skogsindustrierna anser att det är lovvärt att förslag läggs om att försöka begränsa den administrativa bördan avseende hanteringen av miljökonsekvensbeskrivningar. Det är bra att det generella kravet på miljökonsekvensbeskrivningar tas bort och att det tydliggörs att miljökonsekvensbeskrivningarna ska anpassas till förhållandena i det enskilda fallet. Tyvärr har dock bestämmelserna blivit så omfattande att kapitlet har blivit mer svårtillgängligt och i vissa avseenden mer byråkratiskt än idag. Det känns som man lägger alltför stort fokus på processen utan att ha tillräckliga insikter i hur det faktiskt fungerar. Det är även svårt att bedöma vad det kommer att innebära att verksamheter kan komma att fritas från kravet på miljökonsekvensbeskrivning eftersom det inte redovisas vilka som kommer att omfattas av denna lättnad.

7 kap.

Skogsindustrierna anser inte att det krävs något samråd kring den initiala bedömningen om en verksamhet ska anses kunna medföra betydande miljöpåverkan eller inte. I de fall det ska göras en sådan individuell bedömning bör det vara tillräckligt att den som avser att ansöka om tillstånd till verksamheten, ändringen av densamma eller åtgärden lämnar en redogörelse till tillsynsmyndigheten, utifrån vilken myndigheten sedan fattar beslut i frågan om betydande eller icke betydande miljöpåverkan. I detta skede behövs inget samråd. Det finns i och för sig inget som hindrar att tillsynsmyndigheten skickar underlaget på remiss innan beslut, men det bör inte vara fråga om något obligatoriskt samråd.

Det är viktigt att förstå att varje hanteringsmoment som läggs in i processen eller som ges en onödigt byråkratisk utformning leder till längre handläggningstider. Det obligatoriska kravet på miljökonsekvensbeskrivning har varit ett sådant moment och även det nu föreslagna kravet på obligatoriskt samråd kommer att bli ett sådant hanteringsmoment.

När det gäller bestämmelserna under rubriken Miljökonsekvensbeskrivningar för verksamheter och åtgärder, 42-46 §§, anser Skogsindustrierna att de har blivit för många och för komplicerade. Lagtexten är uppsplittrad och svår att ta till sig. Utgående från MKB-direktivet handlar det om artikel 5 och bilaga IV. Där beskrivs ett spann av vad en miljökonsekvensbeskrivning kan innehålla med tydligt angivande av vad den kan omfatta och vad den minst ska omfatta. I många fall, och då särskilt för befintliga verksamheter, är det just miniminivån eller däromkring som är relevant. Eftersom en inte obetydlig del av de ansökningar som förekommer vid våra prövningsmyndigheter avser ändringar och utökningar av redan befintliga verksamheter anser Skogsindustrierna att det bör tydliggöras vad en miljökonsekvensbeskrivning alltid ska innehålla och inte endast fokusera på vad den kan innehålla. Detta skulle utifrån artikel 5.3 och bilaga IV kunna regleras i två bestämmelser. Skogsindustrierna förslår således att innehållet i en miljökonsekvensbeskrivning regleras enligt följande.

I. En miljökonsekvensbeskrivning ska i den omfattning som behövs i det enskilda fallet omfatta en beskrivning av verksamheten eller åtgärden med avseende på

- 1. lokalisering och ianspråktagande av mark,*
- 2. produktionsprocesser, råvaruförbrukning, inklusive kemiska produkter och insatsvaror, utsläpp, buller, vibrationer, strålning etc. samt uppkomst och nyttiggörande av avfall och restprodukter*
- 3. väsentlig miljöpåverkan, särskilt med avseende på människors hälsa, fauna, flora, mark, vatten, luft, klimatfaktorer och omgivningen i stort*
- 4. de mer betydande miljöeffekterna direkt och indirekt med avseende på naturresurser, utsläpp och likande enligt p 2*
- 5. en beskrivning av hur miljöeffekterna enligt p 4 har bedömts*
- 6. hur betydande skadliga verkningar på miljön ska undvikas eller begränsas och hur det ska undvikas att verksamheten eller åtgärden medverkar till att en miljökvalitetsnorm enligt 5 kap. inte följs, och*
- 7. de huvudalternativ som övervägts avseende lokalisering och/eller utförande och en motivering till varför det sökta alternativet valts.*

Miljökonsekvensbeskrivningen ska även innehålla en icke teknisk sammanfattning av vad som ovan angetts samt i förekommande fall en redovisning av eventuella svårigheter att få fram tillräckliga uppgifter.

II. En miljökonsekvensbeskrivning enligt I ska alltid minst innehålla följande.

- 1. En beskrivning av verksamheten eller åtgärden med uppgifter om lokalisering, utformning och omfattning*
- 2. En beskrivning av planerade åtgärder för att undvika eller begränsa betydande skadliga verkningar*
- 3. Uppgifter om utsläpp och andra störningar för människor och miljön*

4. En översiktlig redovisning av de huvudalternativ avseende lokalisering och/eller utförande som övervägts och en motivering till varför det sökta alternativet valts

5. En icke teknisk sammanfattning av punkterna 1-4

7.1

På sidan 66 relateras till ett uttalande i prop. 2004/05:129 s. 52 om att en miljökonsekvensbeskrivning inte ska behöva innehålla information som saknar relevans. Det kan synas självklart, men har visat sig mycket svårt att genomföra i praktiken. Förhoppningsvis kommer de nu aktuella förslagen att vara ett steg på vägen mot mer fokuserade miljökonsekvensbeskrivningar och andra beskrivningar av miljökonsekvenser av verksamheter och åtgärder. I detta sammanhang är det mycket tveksamt om det finns fog för att ha ett generellt krav på miljökonsekvensbeskrivningar för verksamheter och åtgärder i Natura 2000-områden. Utifrån hur lagtexten i 7 kap. 28a § MB är skriven kan det tyckas logiskt. Tyvärr är dock tröskeln för när tillstånd ska sökas satt på en betydligt lägre nivå än vad som språkligt motsvarar ”betydande”. Det är snarare fråga om ”någon påverkan”. Att ha ett generellt krav på miljökonsekvensbeskrivningar innebär därmed att väldigt många ansökningar kommer att innehålla ytterst kortfattade miljökonsekvensbeskrivningar eller att dessa beskrivningar fylls med oväsentligheter för att alls kunna kallas en miljökonsekvensbeskrivning. Här borde det kunna ske en sortering likt vad som föreslås gälla för den individuella bedömningen av frågan om betydande miljöpåverkan.

Prövningar enligt 17 kap. borde rent logiskt inte följa andra regler än de som gäller för verksamheter eller åtgärder som prövas enligt 9, 11 eller 12 samt 7 kap. 28a § med den justering som ovan föreslås. Detta torde dock ha mindre betydelse rent praktiskt, eftersom de verksamheter eller åtgärder som blir föremål för regeringens prövning rent typiskt sett bör vara av den omfattningen att de kräver en miljökonsekvensbeskrivning.

7.2

När man anger vilka verksamheter som alltid ska anses medföra betydande miljöpåverkan är det väsentligt att Sverige inte gör någon överimplementering. Kravet bör motsvara vad som följer av MKB-direktivets bilaga I. Det är också viktigt att alla verksamheter som inte omfattas av bilaga I och II till MKB-direktivet verkligen blir undantagna från kravet på att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning. Om inte kommer fördelarna med den föreslagna förändringen att bytas i sin motsats.

När det gäller ändringar av befintliga verksamheter bör regelverket också motsvara vad som följer av MKB-direktivet. Här kan man tycka att tröskelvärdena, som anges för vissa verksamheter är lågt satta i förhållande till den tillkommande miljöpåverkan som en produktionsökning kan ge upphov till, men det är något vi har att rätta oss efter. För pappersframställning går t.ex. gränsen för ändring som inte innebär betydande miljöpåverkan vid 73 000 årston. För pappersmassa finns det dock inget tröskelvärde angivet, vilket innebär att varje ändring får bedömas för sig utifrån den aktuella tillkommande

miljöpåverkan. Här hade det varit önskvärt om reglerna för ändringstillstånd hade kunnat förtydligas. Enligt gällande regler finns det en möjlighet för prövningsmyndigheten att vid ändring av verksamhet begränsa prövningen till ändringen. Det är således prövningsmyndigheten som avgör prövningens omfattning långt efter det att miljökonsekvensbeskrivningsförfarandet genomförts. Detta är ologiskt och skapar en betydande osäkerhet. För att öka effektiviteten och förutsägbarheten i systemet borde det klart framgå att ändringar av verksamhet ska prövas som ändringstillstånd. Skulle det finnas skäl för omprövning av hela verksamheten enligt reglerna i 24 kap. MB kan berörda myndigheter begära det. I annat fall finns det inget behov av att pröva frågor som redan omfattas av ett tillstånd. Detta gäller särskilt efter det att IED trätt i kraft och vi fått bindande krav på att följa de BAT-värden som anges i BAT-slutsatser för de mest miljöpåverkande verksamheterna. Att inte göra denna förändring innebär att nyttan av förändringarna i 6 kap. begränsas betydligt samtidigt som man avhänder sig möjligheten att nyttja de effektivitetsvinster som IED trots allt leder till.

Det svenska tillståndssystemet erbjuder en mycket omfattande och omsorgsfull prövning, men för att handläggningstiderna ska bli rimliga och systemet i sig inte ska bli hindrande för investeringar måste det användas med viss urskiljning.

Som ovan angetts är det inte nödvändigt att ha ett samråd före beslut avseende betydande miljöpåverkan. Ett sådant krav skulle endast leda till onödig tidsutdräkt. Ju fler hanteringsmoment som ingår i processen ju längre tid tar den.

Att det inte införs en tidsgräns för beslut om betydande miljöpåverkan är olyckligt. Det bör dock påpekas att sex veckor hade varit en orimligt lång tid. Ett sådant beslut ska inte behöva ta mer än två veckor. Det kan rimligen inte heller vara nödvändigt att motivera ett sådant beslut om det ändå inte går att överklaga. Det är bara en onödig tidspilla för myndigheten. Skogsindustrierna är medvetna om att 20 § förvaltningslagen som huvudregel kräver att beslut ska motiveras. I detta fall är det dock fråga om ett beslut som ingår som ett led i en större process avseende tillåtlighetsprövning och beslutet går, som nämnts, inte att överklaga. Därmed är det svårt att se att det finns någon nytta med att myndigheten ska lägga tid på det.

7.3

För verksamheter som inte antas medföra betydande miljöpåverkan borde det inte behövas något samråd innan ansökan ges in. I de fallen är det tillräckligt att berörda myndigheter samt allmänheten får yttra sig över ansökan till prövningsmyndigheten. Genom att lägga så stor vikt vid samrådet även vid verksamheter och åtgärder som inte ansetts ha betydande miljöpåverkan skapas en mellanform mellan de verksamheter som redan från början är fritagna från kravet på miljökonsekvensbeskrivning och de som anses ha betydande miljöpåverkan. För att systemet ska bli klart och tydligt bör det endast finnas två kategorier, dels de som omfattas av krav på miljökonsekvensbeskrivning dels de som inte gör det. För de som inte anses medföra betydande miljöpåverkan och därmed inte omfattas av kravet på miljökonsekvensbeskrivning uppfyller redan dagens 22 kap. 1 § MB

tillräckliga krav. Det som anges där utgör i princip det som är väsentligt i en miljökonsekvensbeskrivning. Något ytterligare behövs inte i dessa fall. Att laborera med samrådsunderlag samt ytterligare någon kompletterande handling vid sidan av den beskrivning av verksamheten och dess miljöpåverkan och skyddsåtgärder m.m. som redan omfattas av 22 kap. 1 § MB kommer inte att förbättra tillståndsprövningen. Tvärtom kommer det att göra att ansökningshandlingarna blir splittrande och svåröverskådliga. Detta går visserligen att motverka genom att i ansökan hänvisa till samrådsunderlag samt kompletterande handling, men det gör inte att ansökan blir bättre jämfört med att redovisningen hålls samman i en handling. Det är så man idag hanterar dubbelregleringen mellan 6 kap. och 22 kap. 1 § MB i ansökningar, men i detta fall blir det mer uppsplittrat genom de kompletteringar som är tänkta att kunna göras. Det kan inte heller vara rimligt att ett samrådsunderlag för att avgöra den initiala frågan om betydande miljöpåverkan i princip skall vara en fullständig redovisning som sedan kan läggas till grund för tillståndsprövningen. I så fall är det förmodligen mer effektivt att alltid göra en miljökonsekvensbeskrivning och hoppa över det första samrådet.

Förslaget till ändring av 22 kap. 1 § MB reser även frågan vad som ska gälla för de verksamheter som det redan från början angetts inte ska anses kunna medföra betydande miljöpåverkan enligt den föreslagna delegationen i 6 kap. 22 §. För dessa verksamheter kan det inte vara meningen att något samrådsunderlag ska upprättas och då blir inte förslaget till 22 kap. 1 § 3. MB tillämplig, trots att det förefaller vara obligatoriskt att redovisa i vart fall ett av alternativen.

Sammanfattningsvis anser Skogsindustrierna att den föreslagna ordningen leder till onödig byråkrati och att reglerna istället bör renodlas i enlighet med vad som ovan angetts för att underlätta tillämpningen och minska byråkratin.

7.4

Skogsindustrierna har inga synpunkter. Förslaget följer i princip artikel 3 i MKB-direktivet.

7.5

När man talar om projektet i sin helhet måste det finnas en rimlig koppling till vad som faktiskt ska tillståndsprövas. Det kan inte vara meningen att miljökonsekvensbeskrivningen ska fyllas med material om aktiviteter som inte omfattas av tillståndsplikten och därmed av tillståndsprövningen. Här liksom när det gäller följdverksamheter måste det ske en rimlig avgränsning. I annat fall kommer detta att leda till orimliga miljökonsekvensbeskrivningar, där snart sagt allt kan dras in och problematiseras. Att denna risk är påtaglig visar Naturvårdsverkets yttrande på sidan 76 i promemorian att indirekta effekter ska tolkas extensivt. När det gäller följdföretag måste det i enlighet med NJA 2004:48 ske en rimlig avgränsning.

Det måste finnas ett övergripande krav på att miljökonsekvensbeskrivningen ska begränsas till vad som är relevant i målet/ärendet. Ser man till vad som anges i artikel 5 och bilaga IV i MKB-direktivet finns det ett relativt stort utrymme mellan vad som kan ingå i en miljökonsekvensbeskrivning och vad som minst

måste ingå. Detta utrymme måste användas och inte driva kravet på innehållet i miljökonsekvensbeskrivningar in absurdum med stöd av bevisbörderegeln i 2 kap. MB.

Redovisning av överensstämmelse med planer och program bör inte ingå i miljökonsekvensbeskrivningen. Det är en förutsättning för att få tillstånd enligt 2:6 MB och bör då istället ingå i ansökan om tillstånd.

När det gäller samrådsredogörelsen är det en beskrivning av det samråd verksamhetsutövaren haft vid upprättandet av miljökonsekvensbeskrivningen i syfte att ge in en ansökan där miljökonsekvensbeskrivningen är en del. Samrådsredogörelsen bör då inte vara en del av MKB:n utan arbetas in i ansökan som idag, se 22 kap. 1 § 3. MB.

I förslaget till 45 § liksom i nuvarande 6 kap. 3 § anges att för Seveso-anläggningar ska omgivningsfaktorer som kan ge upphov till eller förvärra en olycka redovisas i miljökonsekvensbeskrivningen. Detta är egentligen en onödigt dubbelreglering, eftersom det är ett krav när man upprättar säkerhetsrapporten. Därmed är den frågan redan reglerad genom att säkerhetsrapporten ska ingå i tillståndsansökan.

7.5.1

Ett krav på statusrapport kommer att följa av IED. Därmed borde frågan i detta sammanhang få mindre betydelse. Det är inte rimligt att ha två olika nulägesbeskrivningar dels i anledning av IED:s krav på statusrapport dels i krav på innehållet i miljökonsekvensbeskrivningen. Det som därutöver kan behövas torde täckas av de beskrivningar av påverkan på miljö som krävs i en miljökonsekvensbeskrivning och redovisningen av 0-alternativet.

Att beskriva alternativa utformningar kan vara relevant i vissa fall. Man måste dock ha i åtanke att de allra flesta ansökningar i Sverige rör förändringar av befintliga verksamheter och att det där ofta inte finns så många alternativ. Det vore därför rimligt om kravet begränsas till realistiska alternativ för att inte tynga processen med redovisningar av tekniker som inte finns eller processutformningar som endast är möjliga om man ersätter den befintliga verksamheten med en helt ny.

Kravet på att redovisa andra sätt att nå samma syfte är helt orealistiskt. Det finns ingen som vill bygga en järnväg om man ansöker om att få bygga en flygplats! Det finns ingen anledning att fylla lagtexten med meningslösa fraser som aldrig kan få annan effekt än att de försenar handläggningen och leder till ökade kostnader.

Alternativa platser bör endast redovisas i de fall det finns ett reellt alternativ, d.v.s. i princip i de fall som exemplifieras i promemorian.

7.5.2

Det är mycket viktigt att miljökonsekvensbeskrivningar som rör ändring av verksamhet kan begränsas till just ändringen och den tillkommande miljöpåverkan. Detta måste då även korrespondera med en mer stringent reglering av när ändringstillstånd kan ges i enlighet med vad som ovan angetts. I dag vet inte sökanden om en prövning kan begränsas till ändringen eller ej förrän tidigast när miljökonsekvensbeskrivningen och ansökan kungjorts. Det är alltså prövningsmyndigheten som avgör detta. Om systemet ska bli logiskt bör verksamhetsutövaren kunna få viss klarhet i denna fråga redan när han upprättar miljökonsekvensbeskrivningen och gör sin avgränsning. Vid ändring av verksamhet bör i princip alltid ansökan och miljökonsekvensbeskrivningen begränsas till ändring under förutsättning att inte någon omprövningsgrund av det underliggande tillståndet kan aktualiseras. Detta är rimligt med hänsyn till att de verksamheter som kan antas medföra betydande miljöpåverkan också i allmänhet är IED-verksamheter och där kommer det med automatik att ske en återkommande uppgradering av miljökraven. Därmed kan den vanliga tillståndsprövningen avseende ändringar förenklas påtagligt i enlighet med vad som anges ovan.

7.6

Det är bra att man anger att utformningen av samrådet ska anpassas till det enskilda fallet. Det stora flertalet ansökningar väcker mycket litet intresse hos allmänheten och de berörda myndigheterna. Oftast är det ingen alls från allmänheten som yttrar sig när det gäller förändringar av befintliga verksamheter och myndigheterna är också mycket sparsamma med synpunkter. Sedan finns det naturligtvis de fall som väcker både opinion och befogade synpunkter och då finns det goda skäl för alla inblandade att ha ett mer omfattande samråd.

7.7

Ett tidigare godkännande av miljökonsekvensbeskrivningen har endast relevans om det leder till en koncentration av prövningen och därmed ökar effektiviteten i tillståndsprocessen. Som självständig handling saknar det betydelse. Miljökonsekvensbeskrivningen kan aldrig ses fristående från den prövning som den är kopplad till. Det är mer logiskt att lägga regler om godkännandet i 22 kap. MB, men det krävs att godkännandet har någon form av rättsverkan. Utan det är det bättre att behålla dagens ordning.

7.8

Skogsindustrierna har här inga särskilda synpunkter.

7.9

De föreslagna bestämmelserna 47-54 §§ bör i huvudsak föras till 22 kap. för att göra regelverket mer överskådligt. 6 kap. bör förbehållas själva miljökonsekvensbeskrivningsförfarandet. Av de föreslagna bestämmelserna förefaller 47 § väl överpedagogisk och bör kunna utgå. Samma sak gäller 52 §. Det torde vara en självklarhet att en viktig beståndsdel i en ansökan som miljökonsekvensbeskrivningen skall ligga till grund för prövningen. Om så inte är fallet borde den inte behöva ges in till prövningsmyndigheten. När det sedan gäller 49 § innebär

den att kungörelsen i princip också blir inledningen för eventuella kompletteringar. Frågan är då om det inte borde innebära att dagens informella kompletteringsrunda som nu ofta föregår kungörandet bör tas bort. Det innebär att prövningsmyndigheten på egen hand har att ta ställning till om ansökan och övrigt underlag är tillräckligt för att ligga till grund för en prövning. Därefter sker kungörande och motstående intressen får ange kompletteringskrav och eventuella synpunkter i övrigt. Om prövningsmyndigheten efter sådan komplettering godkänner miljökonsekvensbeskrivningen borde det rimligen ur ett processekonomiskt perspektiv innebära att frågan om kompletteringar därefter är avgjord och den fortsatta beredningen av målet/ärendet ska fokusera på tillåtligheten och vilka krav som bör ställas på verksamheten. För att detta ska bli funktionellt måste godkännandet av miljökonsekvensbeskrivningen få den innebörden. Motsvarande bör då även gälla det underlag som redovisas i andra mål/ärenden där krav på miljökonsekvensbeskrivningen inte ställs.

Stockholm den 26 oktober 2012

För SKOGSINDUSTRIERNA

Ulrik Johansson

Christina Wiklund